

І він явивсь мені. Не як мара рогата,
 З копитами й хвостом, як виснила багата
 Уява давніх літ,
 А як приемний пан в плащі і пелерині,
 Що десь його я чув учора або нині —
 Чи жид, чи езуїт.

Спинивсь. Лиця йому у п'їтмі не видати.
 Зареготавсь та й ну мене в плече плескати.
 «Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха!
 Ось повість! Куріоз! Ось диво природниче!
 Пан раціоналіст, безбожник — чорта кличе!
 Ще й душу напиха!

Мій панцю, адже ж ви не віруєте в бога!
 Я ще недавно чув край вашого порога —
 Підслухую не раз —
 Як голосили ви так просто конфіскабль:
 «Ne croyant pas au Dieu je ne croye
 pas au diable!»¹

Що ж сталось нині з вас?
 Невже ж я — а, pardon², що зараз не
 представивсь!

Та думаю, що ви, хто я є, догадались —
 Невже ж я ближчий вам
 Чи можливіший вам здаюсь від пана бога?
 Чи легша вам здалась до сатани дорога,
 Аніж на небо там?

Спасибі вам за се довір'я! Розумію!
 У вас бажання є, ви стратили надію,
 Сказали: як біда,
 То хоч до жида йди чи пак до чорта; що там,
 Що стільки літ його мішали ви з болотом
 Кричали: чорт — луда!

Ось бачите, куди веде неосторожність!
 Ускочили в таке, що хоч вдаряйсь в побожність

Або до чорта в путь!
Та ще й з душею! Ах! Даруйте за нечемність!
Сміяться мушу знов. Пекельна се приемність
Від вас про душу чуть.

Сто тисяч літ горіть готові? Ха-ха! Друже!
Се спорий шмат часу! А ще недавно дуже
Чи не казали ви:
«Душа — то нервів рух?» Значить, загинуть нерви.
То і душі капут! То як же се тепер ви
Згубили з голови?

І що ж, скажіть мені, оферта ваша варта?
Се ж в газардовій грі фіктивна, кепська карта.
Чи чесно се, скажіть?
Вам хочесь те і те... конкретно, а мені ви
Даєте пшик. Се стид! Не думав, що такі ви,
І з чортом так не слід!

А втім, голубчику, оферта ваша пізна!
Та ваша душенька — се коршма та заїзна,—
Давно в ній наш нічліг.
Чи я дурний у вас добро те купувати,
Що й без куповання швиденько буду мати
Без клопотів усіх!

І знайте ще одно. Ота, що так за нею
Ви побиваетесь і мучитесь душею,
Є наша теж якраз.
Спішіться ж, паночку, до пекла, як до балю!
Там власноручно сам віддам вам вашу кралю.
Au revoir ¹ у нас!»

Ще раз зареготавсь і по плечі легенько
Мене він поклепав та й геть пішов швиденько,
Мов пильне діло мав.
А я стояв, мов стовп, лице моє горіло,
Стид душу жер; замість добуть, на що кортіло,
Я ще від чорта облизня спіймав!